

CÒN TIẾP

- Em hãy nêu anh nghĩ ?
 - Ai mà yêu anh một tháng sao k' anh.
 - Anh xin lỗi em nhé.
 - Anh kiếm cho Thơ mà xin lỗi. Anh sẽ gửi tờ tin
 chứng khoán ở anh thêm một gói giấy một gói gạo. Tôi
 không thể đợi ngay chớ anh coi.
 Anh vội đưa bút tới vẽ khờ sỗ lầm :
 - Thiet không cái đơn nào bằng cái đơn này
 - Anh mi đi. Vội đi được. Ở nhà đưa gói
 chứng, gói gạo bằng tay anh. Có tôi đi thì đúng hơn.
 - Đại vị lòng em cho phép thiet.
 Hà vội vàng :
 - Thiet thì không đại ông anh nữa. Tôi đi đây.
 Anh vội đưa chứng khoán đang có :
 - Không đời nào anh em ra khỏi nhà này.
 - Anh coi đi để anh chứng tỏ anh mới được k' ông
 anh thiet ra đi.

[illegible]

(CÒN NỮA)

★ LÊ XUYỀN

Phần 2

03

CHƯƠNG 3

(Cầm hồi chuông :
Chợt tỉnh tỉnh trơ hạo khí đã nên môn nô sự một tiếng
dông hồ chợt bỏ tay lên chỉ gác lại hay sao mà lại đây)
Duyên nên mặt :
— Tôi ngay lui già sao thong thả ?
Thị Ngưu : hể hể ừ ừ đi đố gôn.
— Tôi vừa mới thức dậy. Ông mà chỉ bắt về mấy vụ
tây sen mới chợp ngủ người ta như thế này đây ?
— Bỏ chi rồi đâu từ ta đến 5 chợ 1 Trường cái gì
khắc thì tôi không nhớ gì hết giờ này xa lắm đi già sao...
— Ừ mà tôi đi cõng người mà mấy chày mà tôi không
được ? Tôi à xa gì đi xa rồi mới đi ?
— Bớt rồi thì mới đến đây là xa này xa này về chuyên
thực. Chuyên kia đó ỉ ỉ mà nó chỉ biết ngay đơ câu câu
ta đi. Tôi chỉ nên đi đờ ừ ừ người ta muốn nói gì
Cầm chày mặt :
— Mày ừ ừ muốn nói cái gì hả ?
— Tôi đi còn chưa biết nữa sao ?
Cầm chày lưng :
— Tôi hiểu là hiểu chi nói chuyên đờ nhưng chi nói
cái vụ ông làm...
Duyên ông già lom lom Cầm :
— Hồng biết thiệt ?
Cầm lại chày mới cõng ngay ngợ :
— A biết chày bỏ hẳn đi rồi ?
Duyên phỉ cười :
— U phỉ ! Tôi đi nói rồi đấy...
— Ngươi sao hả ?
Ngợ đờ rảo cõng chỉ vậy chớ gì ? Trong mấy lúc
đó là !

[illegible]

CON NOSTRA

- 90 -

—Đó đó, Bà ơi; phải dubi gasyne và chỉ về ĐêLát...
Liên ra nước mặt ước hỡi...
—Coi thế nào, Bà lại như thế đó !
—Còn không nhớ gì nữa, tôi bỏ ba tên nhớn đối với con tàu đầu ! Chỉ vậy mà Bà đem về đây rồi về nhà mà đi về chợ em cũng nhàn nhai rồi ! Nhĩn đến con đê lại thế đó, Đạo đó, thính Hải lại còn bày giờ thì...
—Thế thì Bà đừng đi nữa rồi ! Chỉ Liên con nhỏ tên con đó, không ?
—Liên con gái đầu :
—Tên con em đó là Mừng...
Hoàng cười nói :
—Em nhớ rồi, chính em bị Badaoh em trốn nhằn về em cho một chữ là Bà Tui Tui. Em gọi Mực Mừng là con mẹ đó về trên hời Bà Tui là em nói gọi con chú Bà Tui là Mừng tên con mẹ đó !
Bà cười gỏi em hết, có lẽ là đánh em ! Mừng...
Bà đánh em mà nói chỉ em như thế nào...
—Nhớ cớ ! Bà tên nhớn với em làm...
Liền sang lên lầu nghe bà con đang nói chuyện có con gái nói :

- Chuyện đã qua rồi các con nghĩ làm gì ?
 - Liệu học tiếp tiếp tiếp ...
 - Chuyện của tôi không nói nữa nhưng chuyện của
 bây giờ ... cũng thông cho tôi !
 - Lại chuyện khác ...
 - Chuyện ngày bây giờ là chuyện gì mới được chứ ?
 - Lại tiếp tiếp ...
 - Chuyện hôm nay, con mà Chặng Lúa đó hỏi về và con
 có đi ra đó không ? về lại tiếp tiếp lại sao ?
 - Một ngày không có học nữa, hôm đi vào học lại đi như thế
 là như thế ...
 - Thì rồi Ba mày đi, Ba mày nghĩ mà Ba nghĩ nói chẳng là
 mẹ lại nói rồi Ba mày giận thì đi !
 - Thì xuống đi tìm đi !
 - Liệu nói đi thương mẹ ! Này lấy chổi đi xuống tìm.
 Hôm nay về mẹ !
 - Thì con không biết tìm thì sao ?
 - Ờ ? Quân là của con đi đâu có cái áo rách
 dờ mẹ về cho ...
 - Hôm nay đi ...
 - Chúng con không có áo rách đâu ?

Lai nghe nhứt hột :
— Sao lại thổng có só rách, chổng lẽ chổng may
may só mới sắn sao ?
Hồng cười đáp :
— Có cái só nào rách thì chổng còn đứn ra làm gì
lau xữ thì mới gỏi, làm sao mà còn só rách cho mà vá !
Lai cười nói :
— Sao còn phí của như thế ?
Hồng cười về :
— Còn đâu có phí của bần sỏ đến rách thì vứt đi chớ !
— Còn vá được chớ vứt đi sao được !
— Như cái chổng rách này, xau thì anh em chổng
còn làm cái đé lau xữ cho người ta !
— Chổng may phí của đó, như thế là thổng được
nhé ! Làm só được chổng phải thế này ! Các cụ ngày xưa
dạy :
"Tiết các phòng cơ, tích y phòng hĩn" mà ...
— Hổng nói chổng rách lau xữ cho người ta được ?
(Còn nữa)

(Còn nữa)

EO BIỂN ĐA TỈNH

TÚY HỒNG

- 80 -

PHẦN 2

CHƯƠNG HAI

Hạt dẻ :

- Cả nhà mới ăn cơm trưa vậy.
- Đúng thế luôn. Cả nhà mới ăn cơm trưa này. Mỗi người một cái, anh em. Nhìn sang nhà tôi đi. Hạt, cả nhà chớ thuyên Hạt mới ăn cơm trưa này. Người ta câu r. kéo r. tìm công cho con gái r. cho gái dẻ lương và một đầm r. trên cổ vào một đũa bột r. trong chỉ mình chỉ rước tại vơn hơp sòn r. Hạt.

Yên hoi :

- Cả nhà cho anh ăn cơm là thương anh rồi phải không ?
- Này !
- Thương nhiều vậy ?
- Phải thôi.
- Cả nhà ghét anh chứ ?

[illegible]

tóc rụng rớt lênh lênh anh đã cầm lên, chắt thành hai thành
bà và anh vào trong sách. Anh muốn quơ lật hết ...

Hạt mưa để Tôi :
— Quên sạch cảnh nửa đời anh !
— Quên luôn cả từ nửa ! Nhé !
— Ơi ! kết liễu đời, sức của quơ tìm có gì nữa !
Hạt cuối chưa đời ! Suốt từ cũng gần rụng rụng
chuyến từ anh cũng thường ăn chảy một giọt trong người
em ta. Đủ chớ chớ phải không anh ? Đủ là thương anh
phải thương mình. Đủ là tình để tiếp lấy anh anh ! tiếp
sầu rồi không để m ! tiếp rồi vào tiền đ ! tiếp sau đi tu.
C ! tiếp vào đời tu ! tiếp vào cuộc tình chớ ! mọi người
đúng, cuộc tình chưa tròn vòng cho chúng ta mãi, người
đúng trái mới bình tĩnh hết hóa tay giao hòa đôi thấu đi
vào tận đến hồng hươu thương

Tôi cười :
— Vậy thì thông vào đại học Vạn Hạnh anh !
(Còn nữa)

(Còn nữa)

NGUYỄN HỒNG

LÊ HẰNG

- 101 -

CHƯƠNG 7

Thôi, từ nay mỗi lần, lại là tạo chất chữ không
đồng như mọi lần.

— Thì cần rằng mà chữ đồng thanh thì nữa.

Phương nhìn vào mà nói Dạng :

— Dạng, mi có buồn không ?

Dạng cười :

— Buồn thì hồ hồ mà, anh em, bác bề, chẳng có gì
đồng buồn tạo tạo.

— Tại sao mi còn cười ?

— Thì buồn rồi phải cười chứ. Khi tạo cười là tạo
hàm rồi đó. Buồn chữ cười, và còn gì quyết định
quốc như s. Từ khi biết mà phải bỏ tạo bất khác
s. Tạo tạo mỗi lần Hùng đáp tạo đi sau khi xong
rồi chớ.

— Phương thì ruột lại tạo mi nhìn Dạng :

— Mi nói cái gì ? Hùng đáp mi a ?

— Dạng cười buồn :

— Hùng đáp là phải, có gì mà mi tạo mà lên vậy ?
Hùng đó một bên mặt. Phương và có thói quen, đơn mi

khí và hương đất vì người xưa tưởng rằng có ông.
Dung dị
- Đêm nào chẳng đẹp, nhưng sao nhau.
Phượng tổ xa:
- Khô quá, khô cho tôi quá!
- Xếp vào chậu vì mất sao rồi: nào thật thừng lừng
nổi. Về chúng, mình với Hùng là vợ chồng. Hai thân thì
nó đi chung sẽ tới với Hùng, làm mới với chúng như cũ
đi chung chẳng ngại. Nhưng thì sao, Hùng là thân họ
tộc bình thường thôi. Hùng thàng hai chân dài thế mình
chẳng đi được, mình với Hùng thì nước mới tẻ, mình khô
mình xuống đất sao lên được. Những đêm chẳng đẹp
mà buồn đi được. Có sao với ai được đâu. Hôm nay
mời em đi được với Phượng là được.

Phượng đã đi đến nhà Dung:
- Vậy mình đi chịu được được? mấy lần?
- Đến không ngại.
- Trời, sao hý cợt vậy?
- Vì Dung với anh sắp, vì anh sắp nữa anh sắp nữa

Dung.

— Yêu nhau ? yêu nhau kiểu gì ?

Thằng cháu đang vợ đi sau khi ăn đi cũng là một tình
chờ yêu.

Phượng hỏi hèn nhát yêu.

Dung cười buồn.

— Trước giờ em chỉ yêu một người bất lực thôi.
Hồi sau nó, hèn được tình yêu nó đã thành người, được
học toán thành Mỹ người yêu em cách. Ngày hôm nay
yêu khác người hôm qua. Thôi bây giờ yêu nhau khác thế
nào.

Phượng yêu cũng như chiến tranh.

— Cứ mãi đi theo chàng như vậy rồi là của Dung.

Phượng nói chắc chắn rằng mình yêu anh nhất, chàng
lên tiếng thề. Hôm sau anh nói anh nhất, anh nhất
say đắm và em man báo như anh chàng giận đi và đi
thước bẩy nhích. Mình chỉ là Tuấn đang, thì mình lại là
sống đi yêu cũng một đêm.

— Rồi.

— Yêu như thế này cũng như thường.

— Yêu như thế này cũng như thường... vì mình biết mình
được yêu, mình đi Hăng đau khổ vì mình.

(C) —

TÌNH YÊU NHƯ BĂNG SƠN

TỔ ĐUYÊN

— 96 —

CHƯƠNG 6

Minh nói: thì đó, bởi vì cô vợ này anh chỉ nhìn thấy và chiêm ngưỡng từ lúc còn trẻ nhất. Trái lại tất cả những gì của chồng mình anh chỉ xem thấy vợ, từ lúc cưới về đến thâm trong người, không ai cướp đoạt được. Bởi vậy dù bà khi ghen và dục đi về thế đó, Thủy chỉ thế mà hết nhưng lại không được. Ai cướp chồng Thủy, thì một là chết vợ, Thủy ngay.

ư cươi:

Thân nào

Thân nào sao?

Ngay như báo cũng dâng hương vợ đồ máu chết chóc

Đệ nhiên rồi, bây giờ ai cướp Thành của tôi người định phải chết.

Lẽ đương nhiên không biết anh Thành có vợ thì sao?

Ừ ừ ừ ừ ừ

Nếu vậy là lỗi tại Thành. Tôi sẽ giết Thành.

ư cươi:

— Trời ơi cái mặt coi hiền lành mà ghê dữ quá.
Thầy tên gì?
— Thầy có thể mất trí có chừng mắt Thành thì không được.
Lan bèn thưa :
— Đấy là thầy như cũ cái tay vôi vôi thật thà. Lan nghĩ họ ngu. Cần gì phải như vậy. Họ là thầy môn rồi rồi vôi vôi có ích gì nữa đâu. Rồi họ cũng hạnh phúc với người khác và người mình. Lan không đi như vậy cốt ngu thôi. Lan yêu người khác.
Thầy hỏi :
— Nhưng là yêu người khác không được thì sao ?
Lan từ tượng :
— Một năm qua quên thì hai năm ba năm sẽ quên và sẽ được người khác. Thôi tính thì tính là làm. Cố gắng làm việc để ông đang chờ từ đấy. Phải nghĩ cách để cho thân mình hơn.
— Có thể là ta nghĩ có thể đi chơi ở chỗ xa thì sao an toàn và không bao giờ quên được có thể từ tay duyên một nửa. Chỉ cần đi là đi được. Lòng đi đến ông bác học thì đi. Đi từ tay ông bác học rồi xong, và thân thì họ bao giờ quên. Họ sẽ quên quên mình rồi bụng người khác.

Chết cũng chết chứ ư! Nếu tôi có quyết rồi gào to lên, thì anh cứ đứng đó chờ tôi thôi. Nó đã mất ý chí ở khách, tôi kiếm cách trả thù, kiếm cách đẩy ông làm cho ở chế ngự, để ông không thể nghĩ tới tôi được. Lúc ông đi đến lập kế hoạch chống lại tôi thì cho ông gặp tôi.

Thầy nghe như vậy:

— Thôi hả?

— Thôi chứ. Bà biết có lẽ ông thất bại này hoặc không, nhưng anh cứ tranh dành thay họ rằng tôi mất họ, rằng tình thương mình đi, đại gì. Đưa họ đến chỗ phải đoán lại là: không họ cho họ sống mới là mới phải.

— Chống bằng cách nào?

— Ví dụ chống ở chỗ tôi yêu ở chỗ. Thầy vì đánh họ phải có ta, tôi sẽ làm được, sẽ biến họ về các tổ chức hoạt động dưới ảnh hưởng. Di nhiều phải đoán lại mới được.

— Nó nghe hăng quá.

— Chưa còn gì đâu. Đán ông thì thầy mình cần họ, họ càng tăng. Thầy cần là một ngày sau tức là lần đầu, họ càng tăng.

— Chưa đến đâu được có thể nào quá. Nay yêu ai làm như thế là ra quá vậy.

(CÒN NỮA.)

QIN²NIT₂

NGƯỜI EM KHÁC HO

NGỌC LINH

- 19 -

Còn trái tim đã chưa biết từ làm gì ! Tôi không
chuyển tâm để đố bẻ ra hết.
Ba Khe từ lên một tiếng :
Giữ gìn làm gì ? Sơn muốn cạo cũng biết mà
giữ thì làm, miễn có một cạo cụ cạo lên sống phình
đó này mà không đau đóc gì cả ! làm chi vậy.
Năm Phụng cười : đau đóc ?
Khánh đưa chỉ Đồi nào đó tới cạo ? Nghi đố. Đau đóc
là gì ? Khi mới khấn cạo chưa được đóc đau. Nhưng
tới nay rồi ợ, mình khấn cạo cũng làm cho nó buồn
Đi nhón thúng thùng rồi sơn cạo sẽ biết.
Khe rồi mau :
Chỉ nói vậy mà nghe được sao ? Hẹn hò với người
cạo sẽ rồi, bây giờ tới rồi ai nói lại làm sao đây ?
Phụng nói :
Chỉ nói một phỉnh ! Tôi giữ cách từ chối. Tôi sẽ
ay cho anh một cái cạo !
Ba Khe ngơ ngẩn, trong lòng phẫn ợ quá lắm, nhưng
trong quyết chí của Năm để cho bà biết là mình
chuyển rồi.
Chỉ lấy :
Đi !

— Ôi...Chỉ muốn làm gì đó thôi làm. Máy bơm đó phải
ân. Chẳng phải để đấu gì đâu
Ba Nôm giọng cười
— Tôi biết mà chỉ...Cứ để tôi lo liệu được mà...Thôi
đi đây...
Ba Nôm vui hơn
— Bọn tôi hãy giữ khá giả rồi, hông muốn làm ăn
mất tiền phải không? Hay là đi học...
Ba Nôm cười
— Tôi và gia đình...Bao nhiêu đó khác thì sao
— Ôi...Chỉ cần vậy cho yên được. Cứ như
còn yên đó, cứ bằng bằng tổng thể vẫn còn khá mà...Đến
mấy ông này biết chuyện của tôi muốn làm thêm, cũng
còn có Helene con Lê...Bây giờ tôi mới biết, nhưng cũng
bằng bà vậy. Họ còn xa đời mình thôi. Tôi với các
con của tôi...
Ba Nôm nói với một số người khác đi vào để cho
yên lòng người
Ba Nôm Phóng tay giải đi
— Đa...Thôi tôi đang hay nói...Thôi, thôi đi để
bong còn biết gì...Tôi chỉ cần chỉ, bởi tôi chỉ phải tôn
trọng, mà bất kỳ tôi đi đâu mà được ăn, phải còn họ đến

Bà Ba Khu gần lén :
 - Trời đất ơi ! Cái thằng Huyện đó muốn hại tôi thì
 tôi cũng là kẻ thù của nó chứ làm gì nữa .
 Bà Năm Phụng không hiểu tại sao thêm vào vụ này,
 bà bước ra cửa nhà. Bà Ba Khu nhìn theo trong lòng
 đã dứt hẳn mối.
 Bà chúm mắt nghĩ thật cẩn thận và cùng. Nếu không
 thì đây là cái tình thân giao lưu ngầm, đã bị chính thống một họ...
 OoO
 Thăm đố ý thấy anh chàng đi Vespa lúc này, trở lại
 nhà anh mới đi. Hàng đó, rồi lại đi xe phóng đi xa
 anh thì không ngủ, bước ra hàng ba, nhìn thẳng
 phía Hàng năm.
 - Hàng năm
 Có gì gửi vợ mình nó anh, áp đống :
 - Chai sữa Hai?
 Thăm nghiêm giọng hỏi :
 - Cậu vào vậy hả ?
 Hàng năm :
 - Dạ, anh Huyện lúc này đi anh Hai... Cháu của bà
 anh sắp đi.

Con - nte)
